

Do... Stanisława Augusta...
Collegium Nobilium Schol. Primum.

D O

NAYIAŚNIEYSZEGO MIŁOŚCIWEGO PANA
STANISŁAWA AUGUSTA

KRÓLA POLSKIEGO

WIELKIEGO XIĄŻĘCIA LITEWSKIEGO &c.

Collegium Nobilium Scholarum Piarum

Dla doświadczenia postępku w naukach ćwiczącej się
Młodzi łaskawie odwiedzającego.

Cūm tot sustineas, tantaq̄ negotia solus.
Horatius.

W Szród tylu trudów przykrego rodzaju,
Których niezbędne ogniwa Ci słodzi
Twa, Królu! troska o szczęśliwość Kraiu;
Raczysz kształceniem zaprzętać się Młodzi;

Zaiżając dla niey Twego Majestatu,
Jego powagę tym gruntuiesz lepii,
Gdyż wdzięczna pieczy, za swą ręczy światu
Wierność, która się w iey sercach tu szcepi.

Dobrego świadom źródeł panowania,
Jak zlepszyć losy, i sławę Narodu,
Celem być sądzisz czułego starania,
By Polak zdrowych zdań nabywał z młodu.

Znasz,

Znasz, że : gdzie umysł w światło opatrzony,
A serce hartem ustalone cnoty,
Tam trwalsze Państwa, bezpieczniejsze Trony,
Niż gdy ie same liczne strzegą roty.

Każdy o całość tam swoją troskliwy,
Całości Kraiu prywatą nie zdradza;
Wie, że na ten czas tylko iest szczęśliwy,
Gdy na powszechnym dobru, swe zasada;

By ie więc trwałym połączył łańcuchem,
Miajtku wspólney potrzebie udziela;
Idzie porządnym wszystko cągłe ruchem,
Bo każdym rządzi duch obywatela;

On kmiotka chętnie do pluga prowadzi,
Handlarza w obce krainy zanosi,
Nim żołnierz broni, Pan z Szlachcicem radzi,
A mądry uczy, i w potomność głosi.

Baczna zaś Zwierzchność, obraz Twórcy żywy,
Strzegąc porządku, wszędzie wzrok obraca,
Dzierży gwicht zasług w ręku sprawiedliwy,
Zachęca cnoty, a występki skraca.

O trwa-

O trwałość szczęścia poddanych troskliwa,
Przygodom wczesnie szkodliwym zaradza,
Z zgodnych zdań w radach pożytki odkrywa,
Znosi, co skutkom zdrowych praw przeszkadza.

Ni to powadze Jey zatrudnień szkodzi,
Ze i na drobne rzeczy względy miewa,
Ze w uprawianie przyszłych Ziomków wchodzi;
Słońce tak krzewom, iak cedrom dogrzewa.

Chwałębna baczność tego gospodarza,
Co chcąc mieć w rządym swój majątek stanie,
Od większych rzeczy, gdy lipiec doskwarza,
Do roliów czule rozciąga staranie.

Tuszy z nich sobie zysku nie zawodnie;
Jakoż swe trudy zatopi w ich darze,
Potrzeby domu opędzi wygodnie,
A część na święte odłoży Ołtarze.

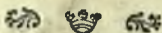

Tyś to Gospodarz ten, Królu kochany!
(Wszak wielkie zrównać z niższemi nie wadzi)
Roiem, ten zakład Ziomków młodociany,
Który Cię w plonie pochlebny nie zdradzi;

Teraz

Teraz on darem Twym żyje, i rośnie,
Wdzięchen opieki wiernie się sposobi,
Zeby nadzieją tuczył w lat swych wiosnie,
Poki swym zbiorem pociechy nie zrobi.

Bogdayby inne Twoich starań źródła
Równym Cię mogły zakrzepiać pożytkiem!
W wielu Cię korzyść spodziewna zawiodła,
Bo nas ślepiła gruba oćma z zbytkiem.

Przecież stałością dokazał i radą,
Ze się kray z szkodnych swych błędów oczuca;
Co do powstania było mu zawadą,
Przy wodzy światła z ochotą porzuca.

Jeszcze Ci wiele poprawiać zostaje;
Płochosć zawraca nam próżnością głowy,
Rozpusta karne truie obyczaie,
A zbytek sile zagradza kraiowey.

Lecz Ci Opatrzność raczy dni przedłużyć,
I Twych zamiarów zrządzi wykonanie;
Na pomoc będziesz mógł tey młodzi użyć,
Wszak Tobie swoje winna wychowanie.

F

XVII-2-629